

Sygn. akt V CSK 111/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku E. G.
przy uczestnictwie Syndyka masy upadłości "P." Sp. z o.o. w upadłości
likwidacyjnej w G., Z. D., J. D. oraz Skarbu Państwa - Starosty Nyskiego
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników Z. D. i J. D.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu
z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt II Ca 431/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od Z. D. i J. D. na rzecz E. G. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych), tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Opolu zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że określił inny przebieg ustanowionej służebności drogi koniecznej.

W skardze kasacyjnej uczestników postępowania Z. D. i J. D., opartej na zarzutach naruszenia art. 145 § 1, 2 i 3 k.c., skarżący, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazali przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., formułując na gruncie art. 145 k.c. trzy pytania o to, czy w sprawie nie doszło do nadmiernego wykorzystania gruntu skarżących przy pełnej ochronie gruntu wnioskodawczyni, czy w sprawie nie doszło do naruszenia interesu społeczno-gospodarczego przez uprzywilejowanie działalności gospodarczej wnioskodawczyni kosztem swobodnej działalności gospodarczej uczestnika Z. D. oraz czy, w opisanych szczegółowo w pytaniu okolicznościach faktycznych sprawy, ustanowienie służebności drogi koniecznej w sposób określony przez Sąd Okręgowy nie stanowi zagrożenia dla osób przebywających na nieruchomości obciążonej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien wykazać, w wyodrębnionym, pogłębionym wywodzie prawnym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie jako ogólnego, abstrakcyjnego pytania dotyczącego określonego problemu prawnego, wskazania przepisu prawa, na tle którego zagadnienie powstało oraz przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie wywołuje i wykazania, że mają one charakter uniwersalny i są tak poważne, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz przydatnego także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.).

Przedstawione przez skarżących pytania nie są abstrakcyjnymi zagadnieniami prawnym w powyższym rozumieniu, lecz pytaniami o prawidłowe

zastosowanie art. 145 k.c. na gruncie wskazanych okoliczności faktycznych, co nie odpowiada wymaganiom art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Niezależnie od tego uczestnicy nie przedstawili żadnego uzasadnienia sformułowanych pytań i nie wykazali żadnych okoliczności, które wskazywałyby na istnienie poważnego, abstrakcyjnego zagadnienia prawnego, wywołującego poważne kontrowersje i rozbieżne oceny prawne, wymagającego zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Biorąc to po uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 13 § 2, art. 108 § 1, art. 391 § 2 i art. 398²¹ k.p.c.